

BENITI CORNELIS

FLUISTERGESPREKKEN IN EEN TUIN VAN LUSTEN

HUGO BRUTIN

In de doeken van Beniti Cornelis staan tekens uit verzonken rituelen neergeschreven, groeien fluistergesprekken tussen de kleuren van de dag en die van de nacht, zijn zwermen vlinders of andere wezens neergestreken die zich op een voor het oog onzichtbare manier bewegen, verschuiven, die openglijden als bloemen van een enkel ogenblik; zijn bijna tastbare gestalten aanwezig die men nooit eerder zag en toch meteen herkent omdat zij in ieders binnenste onbewust gekoesterd worden. Er worden dansen van evenwicht uitgevoerd waarin de centrale gedachte steeds van plaats verandert. Het onzegbare dat de kijker intens ervaart is een individuele emotie zodat iedereen spontaan andere woorden van verklaring raadpleegt, andere zinnen manipuleert, voor zijn verwarring andere formules vindt.

Hoewel in zijn meest recente werken een vrij subtiele pikturale verschuiving plaatsheeft, toch herkent men meteen ieder van zijn werken, ook al zijn zij telkens anders.

In het besef wellicht dat men geconfronteerd wordt met een bouwwerk waartegen de tijd heeft aangebeukt, waarin de materie een soort gedaanteverwisseling onderging en een huid voor zichzelf heeft uitgevonden waarop insecten zolang onbewogen zijn blijven zitten tot zij steen geworden zijn, donkere korst, fossiel met een bijna uitgedoofde luminositeit, halfverheven spoor, achtergelaten door een kruipdier dat zichzelf ergens in de onmetelijke vlakke van het doek tijdelijk heeft begraven.

Het werk van Beniti Cornelis bevindt zich op het scherp tussen beeld en gedachte, tussen figuratie en onontcijferbare droom, tussen iets geometrisch en het onberekenbare van een nooit te voorziene opwelling, tussen voorspelbare groei en het gehoorzamen aan een niet te ontwijken drang.

Cornelis gaat duidelijk op zoek naar sporen, naar afdrukken die wellicht uitwassen zijn geworden, naar iets dat verloren lijkt te zijn geraakt en na bezwerende rituelen weer opgeroepen wordt. De manier waarop dat gebeurt is thans even anders geworden. De zoektocht naar het absolute krijgt een meer etherische ondertoon. Er zijn nauwelijks nog aardse referenties mogelijk.